

Nr. 3. IN KORT GEDING SCHORSING VAN MEDISCH SPECIALIST OPGEHEVEN

Hetgeen over de aangevoerde voorvallen is komen vast te staan vormt onvoldoende aanleiding voor schorsing. Raad van bestuur heeft medisch specialist onvoldoende in kennis gesteld van voornemen tot schorsing en hem onvoldoende de gelegenheid geboden zich te verweren.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen (prof.mr T.A.W. Sterk, vice-voorzitter, met bijstand van mevrouw mr A.T.B. de Vries, griffier)

29-5-98

Bindend advies in kort geding (98-06) in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde: Mr H.P. Utermark,

tegen:

de stichting B,
gevestigd te Y,
verweerster,
gemachtigde: Mr A.J.M. Poelman.

1. De procesgang

1.1 Eiser heeft de Voorzitter van het Scheidsgerecht bij memorie van eis verzocht het besluit van de Raad van Bestuur van verweerster van 24 maart 1998 te vernietigen, althans buiten effect te stellen, althans verweerster te veroordelen het besluit tot schorsing van eiser in te trekken, althans zodanige beslissing te geven als de Voorzitter in goede justitie geraden zal achten; met veroordeling van verweerster in de kosten van het geding, waaronder een bijdrage in de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van eiser.

1.2 Beide partijen hebben vervolgens producties toegezonden aan de Voorzitter.

1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 21 april 1998 te Utrecht. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerster werd vertegenwoordigd door C, lid van de Raad van Bestuur, en D, lid van de Raad van Bestuur, bijgestaan door de gemachtigde van verweerster.

Eiser heeft bij zijn vordering volhard en verweerster heeft geconcludeerd tot afwijzing van de vorderingen van eiser met bepaling dat eiser de kosten van het geding, waaronder de kosten van rechtsbijstand van de zijde van verweerster, dient te dragen.

Beide partijen hebben hun standpunten nader toegelicht aan de hand van een pleitnota.

2. De samenvatting van het geschil

2.1 Eiser is met ingang van 13 maart 1985 toegelaten als vrouwenarts tot de door verweerster geëxploiteerde ziekenhuizen te Y en X. Van eiser werd verwacht dat hij in hoofdzaak werkzaam zou zijn in het ziekenhuis te X. Eiser is sinds zijn toelating een groot deel van de week in X werkzaam geweest, waar hij het specialisme gynaecologie in volle omvang heeft beoefend.

2.2 De laatste tijd zijn problemen gerezen in de samenwerking tussen eiser en de, in het ziekenhuis te Y werkzame, kinderartsen, bijvoorbeeld over het verrichten van sectio's in X al dan niet in aanwezigheid van een kinderarts. Op 11 februari 1998 schrijft de kinderarts E een brief met een klacht jegens eiser naar de Raad van Bestuur. Op 25 februari 1998 volgt een brief van de heer E mede namens de andere kinderartsen met wederom een klacht over eiser, waarin zij tevens melden te overwegen de werkrelatie met eiser op te schorten.

Eiser heeft gemotiveerd schriftelijk beide klachten van de hand gewezen.

Bij brief van 3 maart 1998 zijn eiser en de kinderartsen uitgenodigd voor een gesprek met de heer C, lid van de Raad van Bestuur, naar aanleiding van de twee brieven van de kinderartsen "teneinde de steeds terugkerende

problemen rond de perinatale zorg nogmaals serieus met elkaar te bespreken, uitgaande van ieders positieve bijdrage om tot de zo nodige consensus te komen". Tijdens het gesprek op 23 maart hebben de kinderartsen het vertrouwen in eiser opgezegd. Bij brief van 24 maart heeft de Raad van Bestuur, na overleg met een delegatie van het stafbestuur, eiser geschorst met onmiddellijke ingang ten aanzien van zijn activiteiten bij het begeleiden van bevallingen.

2.3 Eiser acht zich door dit besluit gegriefd en hij acht het besluit om diverse redenen jegens hem onzorgvuldig en onrechtmatig. Gezien de zeer ingrijpende gevolgen van het besluit voor eiser, maar ook voor de verloskunde op W, is eiser van oordeel dat zeer strenge eisen gesteld mogen worden aan de door verweerster gevolgde procedure en de inhoud van het bestreden besluit. Naar de mening van eiser heeft verweerster op een aantal cruciale punten onjuist gehandeld.

2.4 Allereerst meent eiser dat hij niet, althans niet behoorlijk gehoord is omtrent het voornemen hem te schorsen, zoals in artikel 15 van de toelatingsovereenkomst voorzien. Er is ook geen sprake geweest van een kennisgeving omtrent dit voornemen. De inzet van het gesprek van 23 maart 1998 was een heel andere, althans zo had de heer C het aan eiser doen voorkomen. Na dit gesprek is direct het besluit genomen eiser te schorsen.

2.5 Verder stelt eiser dat de toelatingsovereenkomst helemaal niet voorziet in een partiële schorsing. Dit is praktisch ook onuitvoerbaar en onaanvaardbaar.

2.6 Vervolgens rechtvaardigen de door de kinderartsen aangevoerde argumenten op zich al geen opzegging van het vertrouwen in eiser. Eiser heeft de twee door de kinderartsen aangehaalde klachten gemotiveerd weerlegd. In elk geval rechtvaardigen die verwijten van de kinderartsen, noch de opzegging van het vertrouwen door de kinderartsen, noch de schorsing waartoe verweerster heeft besloten.

Er was, in de visie van eiser, ook geen sprake van een onoplosbaar conflict. Hij leefde de in 1996 tussen de gynaecologen en kinderartsen gemaakte afspraken na. Eiser betwist met klem dat hij de afgelopen jaren, overigens niet nader aangeduide, afspraken zou hebben geschonden, laat staan bij herhaling zou hebben geschonden. Het waren integendeel de kinderartsen, die weigerachtig waren om vanuit Y naar X te komen. Verweerster en de kinderartsen miskennen het feit dat er sprake is van een bilocatie.

In elk geval had het meer in de rede gelegen om, nu de kinderartsen geen oplossing nastreefden maar het vertrouwen opzegden, een extern bemiddelaar in te schakelen om tot de gezochte consensus te komen.

Verweerster doet tijdens de schorsing niet, wat ze zou moeten doen: zoeken naar een oplossing voor de ontstane impasse. In plaats daarvan zoekt men alleen naar een bevestiging van het opgezegde vertrouwen bij de kinderartsen.

2.7 Verweerster is van oordeel terecht over te zijn gegaan tot een partiële schorsing. Zij wijst hierbij op de voorgeschiedenis tot dit kort geding, waaruit zou moeten blijken dat de discussie met eiser over zijn functioneren al lange tijd speelt en dat diens houding en optreden in drie jaar tot een escalatie heeft geleid en met de kinderartsen een breuk in de samenwerking heeft veroorzaakt.

2.8 Verweerster wijst op het rapport dat een commissie van drie deskundigen in oktober 1996 heeft uitgebracht omtrent de gynaecologische praktijkvoering door eiser en de andere twee gynaecologen. Verweerster stelt de problematiek, die uit dit rapport blijkt, in dit kort geding centraal. Zij wijst op brieven van de Inspecteur van de regionale gezondheidszorg van 10 en 25 juli 1995, waarin ernstige punten van kritiek op de gynaecologen staan, die de aanleiding vormden tot het instellen van de deskundigencommissie.

In januari 1997 vond naar aanleiding van het deskundigenrapport een visitatie plaats. Het rapport daaromtrent werd uitgebracht in april 1997. De visitatiecommissie komt met een groot aantal opmerkingen en aanbevelingen. Daaruit blijkt, aldus verweerster, onder meer dat de adviezen van de eerdere deskundigencommissie nog niet (allemaal) zijn opgevolgd en zowel de onderlinge verhouding van de gynaecologen als belangrijke organisatorische onderdelen van hun praktijkvoering ernstig te wensen overlaten.

In juni 1997 vond een gesprek plaats tussen de gynaecologen en een nieuw lid van de Raad van Bestuur, de heer C (kinderarts), waarin bleek, volgens verweerster, dat de gynaecologen nog geen of weinig vorderingen hadden gemaakt ten aanzien van de geadviseerde wijzigingen en verbeteringen. In die bespreking kwam ook aan de orde de vraag of de tweedelijns verloskunde in X gehandhaafd kan worden, mede van wege de problemen in de samenwerking met de kinderartsen.

In augustus en september 1997 heeft de heer C enkele gesprekken met de gynaecologen en in het bijzonder met eiser gevoerd omdat er reeds geruime tijd grote zorgen zouden bestaan omtrent de communicatie met de huisartsen, met name op de V.

Eind 1997 zou opnieuw een toetsing moeten plaatsvinden in hoeverre aan de aanbevelingen van de commissie gevolg is gegeven. Deze toetsing heeft nog niet plaatsgevonden.

2.9 In september 1997 stelt de Raad van Bestuur aan de orde de opschorting van de tweedelijns verloskunde in X. De heer C blijkt te streven naar een beëindiging van deze verloskunde in X per 15 september 1997. Dit leidt tot veel verzet op W, onder meer van de huisartsen, doch ook vanuit de politiek. Om die reden wordt besloten een externe commissie in te schakelen om te adviseren over een drietal vragen: onder welke voorwaarden

a) kunnen op W thuisbevallingen en poliklinische bevallingen plaatsvinden als de tweedelijns verloskunde alleen in Y gebeurt?,

b) kan verantwoord tweedelijns verloskunde van inwoners op W plaats vinden in Y? en

c) kan verantwoord tweedelijns verloskunde plaats vinden in X?

Tot op heden is dat advies er nog niet.

2.10 Op dit moment is de verloskunde in X effectief gesloten met als argumentatie de ziekte/afwezigheid van eiser. Het besluit tot beëindiging van de verloskunde X is wat verweerster betreft definitief, aldus de raadsman van verweerster ter zitting. Het onderzoek betreft nog slechts de vraag in hoeverre de huisartsen zich terecht op het standpunt stellen geen thuisbevallingen meer te kunnen doen, zodra de tweedelijns verloskunde in X wordt beëindigd.

Verweerster is verder van mening dat eiser een constructief overleg tussen de gynaecologen en de Raad van Bestuur in de weg staat doordat hij weigert mee te werken aan een openlijke bespreking van het visitatierapport. Verweerster acht dit van groot belang, ondanks haar eerdere toezegging aan eiser dat de vertrouwelijkheid van dit rapport gewaarborgd zou zijn.

2.11 Verweerster is van oordeel dat de jarenlange problematiek met eiser en nu meer specifiek de opzegging van het vertrouwen van de kinderartsen in eiser niet anders kon leiden dan tot een schorsing van eiser. Verweerster is juist heel zorgvuldig geweest door eiser niet geheel doch slechts partieel te schorsen. Er is geen reden waarom dit niet zou kunnen, aldus verweerster.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van de Voorzitter van het Scheidsgerecht om het geschil bij wege van bindend advies te beslissen berust op artikel 16 van de toelatingsovereenkomst, artikel 3 van het Reglement Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen en wordt door partijen erkend. De tekst van het beding in de toelatingsovereenkomst geeft onvoldoende steun om aan te nemen dat arbitrage is overeengekomen.

4. De beoordeling van het geschil

4.1 De aanleiding voor de (partiële) schorsing ligt voor verweerster in de twee voorvallen die door de kinderartsen bij brieven van 11 en 25 februari 1998 bij de Raad van Bestuur zijn gemeld. Eiser heeft beide voorvallen uitvoerig besproken en elke klacht daaromtrent betwist.

Op basis van hetgeen partijen hieromtrent schriftelijk en mondeling ter zitting naar voren hebben gebracht, mede in het licht van de gemotiveerde betwisting door eiser, vormt hetgeen omtrent genoemde voorvallen is komen vast te staan onvoldoende directe aanleiding voor een zo ingrijpende maatregel als schorsing van eiser, ook al gaat het in dit geval om een partiële schorsing.

4.2 De Raad van Bestuur heeft in strijd met artikel 15 van de toelatingsovereenkomst eiser niet behoorlijk in kennis gesteld van haar voornemen hem te schorsen en hem de gelegenheid geboden zich daartegen behoorlijk te kunnen verweren. De bijeenkomst van 23 maart 1998 was geconvoceerd bij brief van 3 maart 1998 "om de steeds terugkerende problemen rond de perinatale zorg nogmaals serieus met elkaar te bespreken". Deze brief van C besluit met de volgende woorden: "Rekenend op ieders positieve bijdrage om tot de zo nodige consensus te komen". Nadat de kinderartsen de vergadering hadden verlaten voor beraad hebben zij aan C laten weten de samenwerking met eiser op te zeggen. De kinderartsen zijn niet in de vergadering teruggekeerd.

C heeft aan eiser het besluit van de kinderartsen overgebracht, waarbij, naar verondersteld mag worden het voornemen tot schorsing door C aan de orde is gesteld. Bij brief van 24 maart 1998 is vervolgens het besluit van schorsing aan eiser medegedeeld. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat eiser behoorlijk in de gelegenheid is gesteld zich tegen het voornemen van schorsing te verweren.

Dit alles is reeds voldoende reden om de (partiële) schorsing van eiser door verweerster op te heffen.

4.3 Ten overvloede wordt nog het volgende opgemerkt. De voorlopige indruk die uit de stukken en hetgeen ter zitting is besproken, naar voren komt, is dat in elk geval een deel van de ontstane problematiek voortkomt uit het feit dat de organisatie van verweerster is verspreid over twee verschillende locaties: Y en X. Dit geldt onder meer voor de praktische kant van de organisatie: van zowel de gynaecologen als van de kinderartsen wordt veel souplesse, bereidheid om samen te werken en een goede communicatie geleverd. Alle partijen onderkennen dit als een probleem binnen de organisatie. Het blijkt ook met zoveel woorden uit het visitatierapport. Hierbij is onder meer aan verweerster dan ook het dringende advies gegeven op zo kort mogelijke termijn met een duidelijk beleid en een spoedige keuze omtrent de locatie X te komen. Daar waar verweerster eiser verwijt adviezen niet op te volgen, lijkt ook verweerster hier niet vrijuit te gaan. Voor zover er sprake is geweest van enig beleid en een beslissing in deze heeft dit, voor zo ver thans te overzien, slechts tot verdere onrust binnen en buiten de organisatie geleid. Er is weliswaar een externe commissie van deskundigen ingesteld, maar die had in elk geval ten tijde van de zitting nog geen advies heeft gegeven. Verder lijkt het er op dat op het gebied van de naleving van gemaakte afspraken niet alleen eiser aangesproken kan worden, doch ook de kinderartsen. Uit genoemd rapport blijkt tot slot dat zowel de gynaecologen als de kinderartsen onder een grote werkdruk staan. Ook hier heeft verweerster het dringende advies gekregen maatregelen te nemen, in die zin dat er een vierde gynaecoloog en een extra kinderarts moeten komen. Ook dit is niet gebeurd. In dit stadium kan aan de indruk niet ontkomen worden, dat verweerster op genoemde punten onvoldoende actie heeft ondernomen om tot een oplossing van deze knelpunten te komen.

4.4 Voorts is gebleken dat op initiatief van de medische staf een commissie is gevormd die tot taak zal hebben de mogelijkheden te onderzoeken om het conflict tussen eiser en de kinderartsen zo spoedig mogelijk op te lossen. Eiser heeft er een onmiskenbaar belang bij om aan de onderzoeken van de commissie uit de medische staf, maar ook dat van de externe commissie omtrent de (eventuele) sluiting van de tweedelijns verloskunde in X vanuit een werkende positie mee te kunnen werken.

4.5 Van belang in deze is, dat eiser heeft toegezegd dat, indien de schorsing wordt opgeheven, hij zal medewerken aan de aanwijzing van een (extern) begeleider, die in elk geval voor de duur van het onderzoek door de stafcommissie eiser begeleidt met name in de communicatie met de kinderartsen.

4.6 Dit alles voert tot het voorlopig oordeel dat de schorsing opgeheven dient te worden en wel met ingang van 23 april 1998. Hierbij wordt er uitdrukkelijk van uit gegaan, dat partijen in goed overleg met elkaar op zo kort mogelijke termijn zullen overgaan tot aanwijzing van de begeleider, doch uiterlijk voor 30 april 1998, en voorts dat eiser, zoals hij ook heeft aangegeven ter zitting, er alles aan zal doen conflicten met de kinderartsen te voorkomen. Vanzelfsprekend geldt hetzelfde voor de andere betrokkenen. Daarom wordt er evenzeer van uit gegaan, dat ook van de kant van verweerster, alsmede door de kinderartsen alle medewerking zal worden verleend aan de hervatting van de werkzaamheden door eiser en zorg zal worden gedragen voor een goede communicatie met eiser.

4.7 Partijen zijn ter zitting akkoord gegaan met toezending van (een deel van) het dictum en een korte zakelijke weergave van een aantal overwegingen op voorhand per fax door de griffier van het Scheidsgerecht aan de raadslieden van partijen, hetgeen is geschied bij faxbericht van 22 april 1998.

5. Beslissing

De Voorzitter van het Scheidsgerecht stelt bij wege van voorlopige voorziening het volgend bindend advies vast:

5.1 Verweerster is gehouden de schorsing van eiser met ingang van 23 april 1998 op te heffen.

5.2 Verweerster dient met een bedrag van f 3.000 (drieduizend gulden) bij te dragen in de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van eiser.

5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op f2.404,00, (tweeduizendvierhonderdenvier gulden) komen voor rekening van verweerster.